

Dezvoltarea conceptului de lexic în Limba Engleză

Ana Budnic, dr., conf. univ.

Summary

The main function of the vocabulary is the rendering of a word's value, its development and advancement, for "a good listener gains more information, understanding, mutuality and cooperation" knowing "a word's capacity", the difficulties of lexical acquirement and the accomplishment of a "valuable" assimilation of the lexical subject.

Limba este spațiul principal de manifestare a umanității. Funcția de comunicare a limbii pune stăpânire pe funcția de expresie, afirmă E. Coșeriu. Utilizată în aspectul „importanței limbajului” limba devine o activitate de comunicare capabilă să se realizeze prin intermediul tuturor resurselor ce-i aparțin [1, p.19].

Pornind de la concepția că dezvoltarea limbajului este condiționată social, ceea ce ar însemna că noțiunea se realizează cu ajutorul cuvântului, cercetătorii A. S. Vâgotskii, M. Loschmann W. Rives consideră că această condiție este piatra de temelie „în structurarea lexicului” și denotă faptul că numai în activitatea practică cuvântul poate deveni „un semn de sinestăător în comunicare [2, p.17].

În procesul de comunicare al vorbitorului „importanța cuvântului treptat crește” , apare și necesitatea de a evidenția și unele „capacități ale cuvântului” , cum ar fi:

* Aspectul exterior al cuvântului care, de fapt, este perceput în calitate de „materie sonoră”

* Aspectul de conținut al cuvântului influențează sensul lui și are proprietatea de a fixa imaginea psihologică a acestuia.

* Posibilitatea utilizării „conștiente” a cuvântului care, în principiu, depinde de aspectul gramatical al lui, după ce se formează diferite, „modelări de cuvinte”: agreement - disagreement, excite - excitement, difficult - difficulties, well – wellness.

* Capacitatea cuvântului de a se îmbina cu alte cuvinte, formând diferite îmbinări, sintagme și fraze. Ținem să menționăm aspectul funcțional al „prezentării cuvântului”, care nu este altceva decât procesul de formare al acestora.

Întru-un studiu din domeniul utilizării corecte a lexicului, A. A. Leontiev ne oferă posibilitatea de a scoate „la suprafață competența unor aspecte pentru a forma un bloc de învățare a lexicului, evidențiind importanța acestuia”. Pornind de la această idee, cercetătorul desprinde următoarele aspecte ce țin de domeniul predării – învățării lexicului:

**aspectul fonetic* necesar pentru deprinderile de pronunțare a unităților lexicale și care depind de procesul de audiere;

**aspectul grafic și ortografic* al cuvântului care ajută la recunoașterea lui în diferite texte prin intermediul modelelor grafice, vizuale și verbale;

**aspectul gramatical* ce ține de formarea corectă a cuvintelor;

**aspectul semantic al unităților lexicale* studiate, necesare pentru „formarea îmbinărilor deja conștientizate”;

**aspectul ce ține de regulile de îmbinare a cuvintelor* într-o limbă străină [4, p. 214].

Secvențele procesului de dezvoltare a lexicului, în general, în opinia lui L. V. Șcerba, pot prezenta realitatea de comunicare numai dacă evidențiem câteva elemente constructive, și anume:

*De rând cu regulile gramaticale în orîșicare limbă există și reguli lexicale care reglează sfera de întrebuințare a cuvintelor în general.

**Similitudinea* dintre regulile lexicale și cele gramaticale constă în ceea ce ea, de fapt, există în limbă și apare în rezultatul practicii de vorbire, și evident este prezentă în experiența de comunicare a comunicațiilor.

**Deosebirea principală* dintre regulile gramaticale și cele lexicale constă în faptul că cele gramaticale cuprind „terenuri imense de materie lexicală, care, de cele mai multe ori, nu se supun inventarierii”. Regulile lexicale, din contra, fixează, de cele mai dese ori, deosebirile cuvintelor izolate, și mai rar, „a unor grupe de cuvinte și a unor îmbinări de cuvinte”.

După cum menționează lingvistul L.V. Șcerba, regulile lexicale se referă la cele 3 *aspecte de manifestare a unități lexicale* și, prin urmare, e necesar să le ajustăm la cele 3 forme de reguli deja existente:

a) reguli semantice, care evidențiază raportarea unități lexicale la semnificația „de obiect al realității” ;

b) reguli de diferențiere stilistică, care precizează sfera de aplicare a cuvântului;

c) reguli de îmbinare a cuvintelor, care ar putea să determine sfera îmbinărilor posibile a cuvântului dat cu alte cuvinte.

După cum regulile lexicale pot acționa numai „în limitele de permisiune a limbii date și sunt specifice numai și numai acestei limbi” (în cazul nostru al limbii engleze), totuși „în procesul de confruntare al acestor reguli”, atribuite unor unități lexicale, apar și *reguli interlingvistice* în ajutorul celor lexicale. În opinia lui L.V. Șcerba, aceste „reguli interlingvistice pot explica specificul de întrebuințare a cuvintelor într-o limbă străină”.

Valoarea *lexicului* constă în cunoașterea cuvintelor, dar nu luată separat, ci în întregul arsenal al „relațiilor dintre cuvinte și reguli”.

Din această perspectivă, trebuie să evidențiem eficacitatea de cunoaștere a aspectului semantic, „cel de diferențiere și cel de compatibilitate eficientă a cuvintelor pentru a construi o imagine corectă și eficientă de comunicare orală în orice limbă străină”, susține renumitul lingvist L.V. Șcerba [3, p. 59-60].

Având o poziție importantă printre disciplinele de predare, lexicul atrage atenția tuturor cercetărilor de domeniu și din acest motiv problemele predării-învățării lexicului în limba engleză se studiază în contextul „delimitării lui specifice”.

Funcția principală a lexicului este transmiterea valorii cuvântului, dezvoltării și perfecționării lui în comunicare, deoarece “un bun ascultător, câștigă mai multă informație, înțelegere, reciprocitate și cooperare”, prin cunoașterea “capacității cuvântului”, a dificultăților de însușire a lexicului și a realizării unei asimilări “valoroase” a materiei lexicale.

Bibliography

1. Coșeriu, E., Competența lingvistică: ce este în realitate? În : Limbaje și comunicare, Iași, POLIROM, 1995. p. 40-57.
2. Выготский, Л., С., Мышление и речь, Москва, Лабиринт, 1999.
3. Щерба, Л., В., Языковая система и речевая деятельность, УССР, Эдиториал, 2004.
4. Леотьев, А., А., Язык, речь и речевая деятельность, Москва, Просвещение, 1969.